

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

A vallásos és erkölcsös élet ébresztésére kiadja
a Dávid Ferenc Egylet - Alapította Dr. Boros György

Egyes szám ára 10 Lei.
Szerkesztő: Dr. Kovács Lajos.

LVII. évfolyam 4. szám
Kolozsvár, 1947. december hó 15.

Karácsony a beteljesülés ünnepe.

»Betelt az idő, Istenországa elközelgett.« Mrk. I. 15.

Karácsony keresztény értelmezésben a beteljesedés, a boldog hazatalálás, megérkezés öröm-ünnepe. Ajtónyitás sok zörgetésre, találás szomjas keresésre, kitarulkozó adakozás, ajándékozás gyermekhitű kérésre, felelet magasabbrendű életet, világot sóvárgó könyörgésre és küzdelemre, Istenországának, a szeretet birodalmának megérkezése Jézus születése által. Mindaz, amit Keresztelő János így fogalmazott meg a világ számára: „*Betelt az idő, Istenországa elközelgett.*”

A világmindenség a fejlődés törvénye alatt áll. Fényévek mérhetetlen távolságából csillagok születnek, hogy zavartalanul fennálljon a „nagy összhang”, egyensúly. A föld roppant méhében kristállyá képződik az anyag. A sejtek milliárdjaiban újabb, szebb, tökéletesebb életformák keletkeznek. S a történelemben, pusztuló világok romjain, boldogabb korról álmodik az ember. Mert a világmindenség örök adventben él, sóhajt, nyög, vajudik, „*várván az Isten fiainak megérkezését.*”

Előfordul ugyan néha, hogy az ember nagy lelki és társadalmi válságok idején, történelmi korszakok következtében a múltba vágyik vissza, mint a római világbirodalom fölbomlása idején a nagy latinok; Sallustius, Vergilius, Horatius a „*boldog aranykorba.*” Mint Milton s némely keresztény teológusok az „*elvesztett paradicsomba.*” A költő nyelvén, „...mint kinyílt és csaldótt virág bimbó korába, meglelt és megrendült férfi gyermekkorába, ...a kipattant rügy a fába, fa a gyökérbe vissza, ...a nemzet a talán valaha volt, talán sohasem volt ősi dicsőségbe, ..az összevissza tarka sokaság egyetlenegy nagy fehér békességbe; Istenbe vissza a teremtett s megromlott világ”. Az ilyen epedő, könnyes mult-idézés és multsiratás azonban csak időleges, mert az ember, mint a világvágy nagy sejtője és hordozója profétalény, előrenéző, tehát örök adventben él. Adventben él s ezért a beteljesülést nem a múltban, ha nem a jövőben keresi. Karácsony felé tart. Vágyának újra és újra „súlyomszárnya támad”, végtelen messzeségek és magasságok felé köröz, de karácsonyba kell érkeznie, a beteljesülés boldog otthonába. Nem csodálkozunk ugyebár, ha karácsony jelképesen és valóságban a család ünnepe. A tékozló fiú történetében a hazaérkezés, a könnyes apai ölelés a legmegkapóbb momentum, mert a „nagy kalandnak”, minden ő mélyrezuhanásával és tisztulásért epedő vágyával, ez adja meg az örök értelmet. A kisgyermek Jézuskához

cimzett levelére választ vár, a zörgető ajtónyitást remél, a kereső találást, a kérő adakozást, a fogoly szabadulást, a béna járást, a vak világszámot, a szegény az evangéliumi törvény érvényesülését, a jobb, tisztultabb világért harcoló magasabbrendű életet. Adventben élünk, de karácsonyt várunk, beteljesülést szomjuhozó, olthatatlan vággyal... S ha nem jönne el?

Ha a kis gyermek lázas izgalmak között nem írta a kis Jézuska címére levelet, vagy a levélre nem kapna választ, ha a zörgető, kereső, kérő eredménytelenül kopogna a szívek ajtaján, a jobb világért küzdők üres álmatlanságot, a megértés, beteljesülés hite és tudata, — karácsony nélkül — összezsugorodnánk, kiégnénk, mint az Ember Tragédiájának szálnalmas bolygója, melyen az élet kisértő-árnyá válik csupán.

De él a hit, mert él a profécia: „*Az idő betelt, Istenországa elközelgett.*...” Amaz első karácsonyestén testet öltött Jézusban a beteljesülés legszentebb formája: *a tiszta szeretet.*

Születését évszázadokra visszamenőleg forró nemzeti és társadalmi várokozások előzik meg, magasfeszültségű adventben él a nép. Megérkezését káprázatos színekkel fonja körül az emberi képzelet. Bölcsője felett nagyfényességű csillag támad. Pihegő kis testét barmok lehelle melengeti, együgyű pásztorok, bölcsék és királyok segrelenek köréje, mert az ég és föld örömujongása közepette testet öltött a *Szeretet.* Anna profétasszony és az agg Simeon nem tudnak meghalni, míg meg nem látják a gyermeket, a beteljesülés élő tanujelét. A boldog megtapasztalás szavakba árad: „*Bocsásd el Uram a te szolgádat, mert látták szemeim a te üdvösségedet!*”

Napjaink sokban hasonlítanak a Jézus születését megelőző időhöz. Adventben élünk, jobb világot váró, magasfeszültségű várokozással. Várjuk a szeretet kitöltését, Istenországának kisarjadzását, a beteljesülést. Minden idegszálunkkal, egész életünkkel tapadjunk hát e gondolathoz, hogy amikor a karácsonyi csillag felgyúl s megzendül az Ég és Föld himnusza: „*Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek s a földön békesség s az emberekhez jóakarát.*”, áradjon át közöttünk és rajtunk a beteljesülést hirdető tiszta életöröm, hogy átforrósító melegében, feledve életünk minden fogyatkozását, kívánjunk egymásnak fennszóval „*Boldog Karácsonyt!*”

DR. SIMÉN DÁNIEL

Ülök életunt szobámban,
hideg teát kavarok...
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
ígéretes csillagot.
Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
bellehemi éjszakán!
Gépkocsin, vagy teveháton —
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon is át, míg
ulamat szelné a vám.
„Aranyad tilos kivinni!”
szólna ott a vámos rám.
„Tömjened meg ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltóan dicsőíteni”.
Százszor megállítanának, —
örülnék, ha átcsuszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
érnék hozzád Jézusom!
Jaj és mire odaérnék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett, hogy bölcsöd köré
szórják tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal
keserűszagu mirrhámmal
kenném véres lábadat.

Babits Mihály.

NÉZD, A BOGÁNCSTRA CINKE SZÁLL...

Futna az út, de hiába:
koloncként huzza a falut,
dülingézik, kétrét görnyed,
míg a domb tetejére jut.

Fázósan rikkant egy kakas,
az ólajtón gunnyaszt a nap,
kilenc fehér tyuk kotorja
kűszöbünk előtt a havat.

Hamun tipegünk. Jég közé
szorult a kő, a fű, az ág.
Elfutott tavaszunk, nyarunk
s a tölpre bizta igazát.

Burokban ül a mozdulat,
üvegként csikorog a fagy,
pendül és széthasad az idő...
Hasadjon! — Te ne hadd magad!

Nézd, a bogáncstra cinke száll,
sovány magvakon él szegény,
koplal, de hintázza magát,
mint az eleven jöremény.

LÉTAY LAJOS.

Nyárvégi esti szürkület borult a
mezők fáradt munkásaira. Illatos
szénával megrakott szekerével és két
kis ökrével hazafelé igyekezett apó.
Amilyen fenséges és megindító volt
a kéklő ravai hegyek alatt a Kü-
küllő ezüst tükrösen csillogó vizébe
alábukó biborban ragyogó nap, olyan
csendes, békés volt dereshaju nagy-
apám hazafelé vivő lépte, agyában
megmozdult gondolata. Mert hogy
valamin gondolkodott, azt láttam, de
egyelőre szóra nem mertem birni.
Csak arra emlékszem, hogy a bol-
tos háza előtt, szó nélkül megálltak
az ökrök. A nagy zökkenőre én is
felfigyeltem. Apó úgy eltűnt, mint-
ha a föld nyelte volna el. Pár perc
mulva már ballagtunk is tovább.
A csodát aztán otthon nagyanyó fej-
tette meg.

— Tudod, fáj a gyomra s a napi
fél deci jót teszen neki; ezt aztán
már az ökrök is úgy megszokták,
hogy szó nélkül is tudják köteles-
ségüket. Szerette is apó egyetlen
és hűséges barátait.

Amíg az alsóházban hegyén-há-
tán, kicsik és nagyok elfogyasztot-
tuk a jó turós puliszkat, gyönyörű
holdfény borult a kis fehérre me-
szelt házacskákra. Apó nagy sárga
szalmakalapját fejébe huzva, így
szólt: Régóta kinez valami. Van-e
kedved kicsit beszélgetni velem,
hisz te már sok iskolát kijártál s
többet is tudhatsz, mint én, aki
nyolcvan esztendősen vén létemre egy-
szer ültem vonaton Héjjasfalva és
Brassó között, s akkor is olyan
sürgős-forgás volt valami háboru
miatt, mint most a balavásári álló-
máson.

— Szívesen — mondtam s el-
indultunk a kapu felé, ahol nagy
palatáblákból készült padra ültünk.

Apó mesélni kezdett régi emlé-
keiről, aztán dicsérte a kötelesség-
tudó ökreit, tapogatta fájó gyomrát
s közben apámtól kapott lájbija zse-
béből tavalyi mogyoróval kedves-
kedett, amit őit szedett a borju-
kertben, még mielőtt a rossz iskola-
kerülő kölykök ellopták volna. Vi-
gasztalt is, hogy ő templomba so-
hase megyen, de azért a képét be-
fizeti most is. Jót neveltünk rajta.

Aztán fölnezt a nagy égre és
megsimogatott áldott kék szemével.
A gondolat, amiért kihivott, kerin-
geni kezdett benne és hűséges
szárnyalással tört ki belőle:

— Te Vilmos! Nézd azt a meg-
fogyatkozott sovány holdat, alig
maradt már belőle valami, úgy el-
fogyott, mint valami kiéhezett vén

róka. Azt mondják — folytatta
szavait — hogy azt is emberek lak-
ják. Ezt mind meg tudom érteni,
csak éppen azt nem, amit most is
látok.

— Mondja apó — felelém — csak
tovább, mert biztosan mindketten
tanulni fogunk belőle, annál is in-
kább, mert győfőrt a kíváncsiság,
hogy mi készülhet apó agyában

— Ha emberek lagnak odafönn
a holdban, hogy tudnak ilyenkor
elférni rajta? Szegény népeknek
sokat kell összehuzódjanak, költöz-
zenek, hogy ilyenkor olyan kicsi
helyen is jól megférnek. Lásd,
ezen törom a fejem jó néhány esz-
tendeje.

Mielőtt ámulásomból felőcsud-
hattam és szólhattam volna, hogy
hát az nem éppen így van, apó
így szólt:

— Látod unokám, ott fenn mi-
lyen nagy a „szeretet hatalma”; kis
helyen is megférnek az emberek,
népek, testvérek, ha szeretik egy-
mást. Lásd, itt a földön újra öl,
pusztít az ember, az ég alját vö-
rösre festi a kis lengyel falvak el-
söprő vihara, tüze. Vajjon ez a
vihar minket is nem fog elseperni,
megégetni?

Nem szóltunk többet egymáshoz.
Csendesesen behallagtunk s álomra
hajtottuk fejünket, künn pedig ut-
jára indult a második nagy világégés
füzes szekere.

Azófa sokszor gondoltam apó sza-
vaira. Karácsonyt ül a világ, vajjon
hozz-e ez az ünnep megnyugvást,
békét a nyugtalan sziveknek, hogy
végre békében éljünk itt a földön
és egymás mellett?

Emberek, testvérek, népek és
családok, fiaitokat hazaváró édes-
anyák, üzenem nektek: csak úgy
lesz értelme a mi karácsonyunknak,
ha végre a mi életünkben is győz a
„szeretet hatalma”.

Fehérhajú nagyapám tanított erre
s úgy érzem igazat mondott.

Izsák Vilmos.

ISTEN HOZZOTT

Isten hozott újra közénk,
szent karácsonyeste!
Be jó, hogy csillagod fénye
lelkünk felkereste.

Be jó, hogy még ma is tudunk
imádkozni... várni...
s érezhetjük a szívünket
angyalibbá válni..

Mert még ma is boldogok, kik
Jézust hiven várják,
s százszor boldogok, kik őt a
sziveikbe zárják.

Recsenyéd, 1946. Kénosi Nagy Ferenc

„Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek, és e földön békesség és az emberekhez jóakarát!”

Karácsony az öröm ünnepe. Az angyali szózat is örömet üzen: „Ime, hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz...” Ez az örömuzenet évről-évre felcsendül karácsony ünnepén. Boldog szívek áldott örömmel ismétlik ezt a szózatot. Így lett a karácsony az öröm, a megelégedés ünnepe, a legszebb és legvidámabb ünnep az esztendőben.

És ma? Külsőleg karácsony, ajándékával, gyertyafényével, édes hangulatával úgy tűnik fel, mint örömuzenet... A valóságban azonban érezzük, hogy bár ott áll a karácsonyfa és a földön békességet, az emberekhez jóakarát hirdetnek lángjai, de körzete oly kicsiny... Köröskörül a világon még mindig gyűlölet, egymást megnevelés...

Van-e tehát ma létjogosultsága a karácsonyi öröm hirdetésének? Van. Jézus tanítványai ma erősebb öntudattal, mint valaha hirdetik a karácsonyi örömuzenetet: „Dicsőség a magasságban Istennek, és e földön békesség és az emberekhez jóakarát!” A kérdés csak az, hogy vajjon mi megértjük-e Jézus örömuzenetét és készek vagyunk-e azt elfogadni és maradéktalanul megvalósítani életünkben?

Jézus tanításai új szellemet, új világot jelentettek az emberiségnek. Miben áll ez? Megérteni, hogy igazság és szeretet nélkül nem lehet élni. Átérezni mélyen a szeretet világtörvényét, mely az élet törvénye. Méltányolni és érvényre juttatni azt a mérhetetlen erőt, amely a szeretetben rejlik. És végül megvalósítani a jót a jóakarásban, mint amely szülője a békének és kölcsönös megértésnek. Ime, ezt hirdeti, erre kötelezi a karácsonyi üzenet az embert, az istenfiát, Istenországának építőjét...

Bizonyára sokan ismerik Heine Henrik örökös versét: „Álmodik a fenyő.” A költemény arról szól, hogy fönt, északon, ijesztő magányos egyedüliségben magas szirt tetején áll egy csöppnyi fenyő. Didereg, reszket, körülfogja a nagy

árvaság... és a kis fenyő álmodik délről, a szépségről, a fényről, a szeretetről... Karácsony ünnepén úgy érezzük, hogy a Heine fenyője jelkép... Isten jelképe... És most karácsonykor megmozdulnak a fenyők, Isten jelképei. Jönnek és üzenetet visznek... a szeretet, békesség és jóakarát üzenetét Istentől az embernek. Viszik az összetartozás és a karácsonyi szent szolidaritás nagy üzenetét. Mert ott fönt, a kietlen magasságban, a hócsucok közelségében, szélvesszel, viharral küzködve megtanulták a mélységes egyetlen törvényt: *a szeretetet*. Megtanulták, hogy az élet felbonthatatlan nagy egyetemesség és ennek minden és mindenki, mi mindannyian, ember és anyag, élő és élettelen, lélek és test... mind részesei vagyunk...

És beszélnek a fák... a szeretet üzenetét hozzuk nektek, a jobb, tartalmasabb, igazabb élet utmutatását. Az a csodálatos fény, ami karácsony estéjén gyertyák, csillogó díszek alakjában felcsökken ágainkra, legyen örök bennetek és körülöttetek. És legyen örök az az, összetartás, amely a karácsonyi hangulat drága egységébe tud testvériesen kapcsolni titeket. Legyen szemetekben elmulthatatlan derű és ajkatokon mosoly. Legyen az a dal, amely „Mennyből az angyalt” — csal ki lelketekből, soha el nem tűnő, soha meg nem szűnő. Legyetek végre emberek, Isten gyermekei és munkatársai és semmi mások, egy Atyának igaz gyermekei, ha keresztelekten, ha keresztelt, ha fehér, ha sárga, ha hívő, ha hitetlen. Mert mi a népek, nemzetek, fajok, az egész világ egyetemes békéjét, testvériességét... kivétel nélkül mindenkire kiterjedő karácsonyát akarjuk... Az igazi szeretet igazi karácsonyát...

Igy lesz valóság és örömuzenet karácsony! Így lesz az új élet, a jézusi élet evangéliuma a karácsonyi szózat: „Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”

Dr. Erdő János.

A mi adventünk

A békejobb még vissza-visszarándul,
Rángatja görcs: gög, szégyen, gyűlölet,
Engedne az ököl, de megkeményszik. —

Ezer anyaszív, ezer sebből vérzik,
Ezer lelket mar vasfoggal a kétely:
A borzalom vajjon a csúcsra ért fel?
S reszketve éled a reménység: hátha,
Hátha van rémségnek netovábbja.

A békejobb még vissza-visszarándul,
Még löporfüsttől fekete a völgy
S kaszáját gúnyal feni a halál,
De már valami köztünk s közte áll,
De hegyormokon csendes rőzseláng,
De a lélekben béketűzek égnek
S ezer haranggal harangoz az Élet!

Reményik Sándor

A karácsonyfa éneke.

Ha szűk szoba: hadd legyen szűk szoba.
A szűk szobában is terem öröm,
Gyúl apró gyertya inség éjjelen,
Ó csak ne legyen sorsom bus közöny,
Ó csak legyek a fény forrása én,
Apró gyermekek bálványozott fája,
Én az idegen, én a jövevény.
Égő fenyőfa, égő áldozat,
Akit az Isten ősi otthonából
Emberek öröme elhozat.
Csak rajzoldjék melabus árnyékom
S imbolyogjon a szűk szobák falán,

Mindegy, hogy mi lesz velem azután.

Reményik Sándor

„Boldogok vagytok, ti szegények“.

A hegyi beszéd, melyet az utókor számára a két evangélista, Máté és Lukács örökített meg, Jézus gondolatvilágának s egyúttal a korabeli társadalmi és vallásos életnek örökre kimeríthetetlen kincsésbányája, csak éppen hallgatásra és megértésre alkalmas fülekre van szükség hozzá. Ennek a fenséges tartalmában egyszerűen felmulthatatlan és egyetlen emberélet által a maga teljességében meg nem élhető szózatnak pazar előjátéka, a boldogságról szóló tanítás a Máté evangélista szerinti szövegben így kezdődik: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa“. Luther Márton, a nagy reformátor, a Biblia első német fordítója, az eredeti szöveget így fordította: „Boldogok, akik szellemileg szegények“. Utána aztán, az évszázadok folyamán, különböző hitbeli beállítottságu magyarázatok ezt a kijelentést hol az együgyűekre, hol a naiv emberekre, hol a bűneik tudatában levőkre, hol pedig az isteni lélekben szegényekre vonatkoztatták. De ezeknek a magyarázatoknak egyike sem fedti a mondásnak eredeti értelmét. Lukács evangélistánál egyszerűen ez áll: „Boldogok vagytok, ti szegények, mert tietek az Isten országa“, és ez minden bizonnyal az őseredeti értelemmel legközelebb álló szöveg. Amikor Máté evangélista ehhez hozzáfűzi ezt a szót: „lélekben“, ezzel csupán ennyit akar mondani: nem pénzbeli, anyagiakban való szegénységről van itt szó, hanem egy, a belső lelki élet területén jelentkező hiányosságról, és ezzel a mondásnak tulajdonképeni értelmét jól megmagyarázta. Természetesen azok az emberek, akikről Jézus beszél, igen gyakran, sőt mondhatnók, legtöbb esetben anyagi javakkal sincsenek megáldva, de a lényeg, a hangsúly nem ezen van; a szegények csoportjához jó módú emberek is tartozhatnak. Az evangélista pl. a vámszedőket, akik minden bizonnyal inkább gazdagok, mint szegények voltak, a szegényekhez sorolja, akikhez Jézus örömmel viszi.

Itt sokkal inkább egy társadalmi viszonyról van szó, amely eddig kellő figyelemben a magyarázatok során nem részesült. Pedig az az érzésünk, hogy ez az a pont, amelynél meg kell állanunk; ez a kiindulási alap, amely lehetővé teszi, hogy Jézus igazi gondolatvilágába alapigénk helyes magyarázata alapján bepillant-hassunk s valóban értékelni tudjuk azt a gyökerében újat, amelyet fellépése a zsidó nép s azon keresztül a keresztény világ számára jelentett.

Az evangéliumokban több helyen találunk utalást arra, hogy a farizeusok, azaz a nép szemében mintakegyeseknek tartott zsidó társadalmi és egyházi vezetőférfiak gazdagok, pénzsóvárak, akik fölényesen és lenézően fintorgatják orrukat

és gúnyolódnak Jézussal, valahányszor őt a szegényeket dicsérni, védelmezni, példaképen az emberek elé állítani hallják.

Tudjuk, hogy a zsidó nép valláserkölcsei és társadalmi életének középpontjában a törvény állott, amely a hithű zsidónak a mindennapi élet minden megnyilvánulásával kapcsolatban pontos útmutatást nyújtott. A farizeusok és írástudók ennek a törvénynek teljhatalmu, megdönthetetlen tekintélyű magyarázói voltak, akik a törvény betűinek a legapróbb részletéig való betartásán a legnagyobb figyelemmel őrködtek. Ez egyúttal azt is jelentette, hogy a törvény áthágása az egyén számára a legsúlyosabb következményeket vonta maga után. Ez alkalommal alapigénk értelmének megvilágításául a törvénynek két igen fontos tételével kell foglalkoznunk. Az egyik az u. n. zsidó megigazulási tan, melynek szószóói szintén a farizeusok voltak. Arra a kérdésre, hogy ki az igaz ember, a válasz így hangzott: a szerencsés, a gazdag, az egészséges, a jó viszonyok közt élő, általános megtiszteltetésben részesülő ember az igaz ember, mert jóléte, boldogsága legkézzelfoghatóbb bizonyítéka annak, hogy őt Isten szereti és megáldotta. Ezzel elmentében a nyomorult, a betegségekben sinylődő, szerencsétlen az Isten által megbélyegzett ember, mert Isten őt bűnei miatt éppen azzal bünteti, hogy nyomorultul éljen. A mintakegyesek álláspontja szerint egy bizonyos jómód a kegyességnek, az Isten szeretetének biztos, el nem tölkolható, minduntalan megnyilvánuló bizonyítéka.

A törvény másik pontja szerint az istenfélő, a mózesi parancsolatokat betartó s Isten előtt kedves zsidó embernek nem zsidó, tehát tisztátalan emberrel bármely formában érintkeznie a legnagyobb bűn, mert ezáltal tisztátalanná és Isten előtt bűnössé válik ő maga is.

A törvénynek ezt a szigorú rendelkezését az ország déli részében, a fővárosban és környékén nagy nehézségek árán ugyan, de mégis be lehetett tartani, mert a lakosság túlnyomó része zsidókból állott. Volt azonban a zsidó társadalomnak egy igen jelentős csoportja, mely a pogány elemekkel erősen kevert galileai lakosságból került ki. Ez a réteg egyáltalán nem volt abban a helyzetben, hogy állandóan a törvény nyel foglalkozzék és a tisztátalanságoktól távol tartsa magát, amiért azt az írástudók, a tudós törvényt magyarázók előírásai megkövetelték. Foglalkozásuk a nem zsidókkal, a törvény szerint hitetlenekkel és kárhözatra ítétekkel állandó, semmiképen ki nem kerülhető érintkezésbe hozta őket. A Genezáreti tó mentén lakó halász nem kérdezhetette meg vevőjétől, hogy vajjon pogány-e, vagy zsidó, mert életlehetőségét vonta volna meg

ezáltal önmagától. Lévi, az adószedő, akinek a nagy római karavánút mentén volt vámszedő bódéja, pogány beszennyezéstől semmiképen nem tarthatta távol kezét, mert ezer meg ezer formában megnyilvánuló állandó érintkezésben kellett élnie az együttlakó görögökkel és rómaiakkal. A farizeusok értelmezése szerint fisztának és igaznak maradni ebben az átkozott környezetben teljesen reménytelen, céltalan förekvés volt. Szerintük ezek az emberek egy nagy, pusztulásra kárhozott tömeg, felpogány csőcselék, mely Isten ítélete előtt semmiképen nem állhat meg. János evangélista szerint a főpapok így nyilatkoztak róluk: „Ez a csőcselék, mely nem ismeri a törvényt, kárhozott“. Az alacsonyabbrendű népek egész sokasága, vagyis a lakosság legnagyobb része ez irgalmatlan átokítélet alá esett.

Ezeknek az embereknek a védelmében emeli fel szavát Jézus. Ennek a kárhozatra ítélt néptömegnek az üdvössége áll érdeklődése középpontjában. A farizeusok a nép barátainak, jóakaróinak szeretik feltüntetni magukat és közben közömbösen, képzelt fölényel és biztonsággal mondanak megsemmisítő ítéletet a megvetettek, lenézettek, bélpoklosok, nyomorultak, megbélyegzettek felett. Nincs egyetlen szívből jövő, simogató biztatásuk azokhoz a szerencsétlenekhez, akik nehéz vergődésükben, magukra maradoftóságukban, békesség és nyugalom utáni áhítozásukban lelki támogatást és segítséget várnak azoktól, akik a lelki élet hivatalos őrői, Isten áldásának kétségbevonhatatlan birtokosai. Az evangélisták tanubizonysága szerint Jézus rendkívül kemény, lesújtó ítéletet olvas a farizeusok fejére. Nekik, akik eddig megközelíthetetlen magasságban uralkodtak az egyszerű emberek felett, akik tanításaikkal és cselekedeteikkel kapcsolatban a legenyhébb bírálatot is kereken visszautasították, Jézus nyíltan, bátran szemükbe mondja a kegyetlen igazságot: „Ti, a mintakegyesek, akik magatokat minden tekintetben fölétekeseknek, Isten ölében ülöknek tartjátok; ti, kik nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöttök egybe és azokat az emberek vállaira vetitek; ti, kik megszélesítitek homlokszíjaitokat és megnagyobbíjátok köntöseitek peremét s közben a mennyek országát bezárni próbáljátok az emberek előtt; ti, kik a törvény jelentéktelen paragrafusait pontosan betartjátok, de a lényegét, a szeretetet, irgalmasságot, megbocsátást elhanyagoljátok; ti, akik a vámszedők és bűnösök barátjának gúnyoltok engem, tudjátok meg, hogy valóban az vagyok; de tudjátok meg azt is, hogy nem olyan biztos számotokra az üdv, mint ahogyan ti azt gondoltjátok, mert Isten személyválogatás nélkül ítél és ez az ítélet számotokra nagy katasztrófát jelenthet“.

Aztán megnyugszik tekintete azok körében, akikhez tartozónak vallja magát. Lehajol Izrael há-

zának elveszett juhaihoz, akiket pásztoraik hűtlenül elhagytak, a maguk sorsára bíztak, a kárhozott minden lelkiismeretfurdalás nélkül kiszolgáltattak. Jóságos lelkével végigsimogatja s így emeli őket magához: „Jöjjetek énhozzám, kik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyugtatlak titeket s halljátok meg az újat, amit tinéktek hirdetek: *ti, kik elnyomott, számkivetett sorsotokban minden bizodalmatokat Istenbe vetitek, kiknek minden reménységtek a szerező, gondviselő, megbocsátó édes Atya; ti szegények, bűnösök, kárhozottak; ti, éppen ti vagytok a boldogok, mert az Isten országába való belépésetek biztosítva van! Ti, akik mostanig az Isten országába való bejutás hivatalos ranglétrájának az utolsó fokán, vagy még ott sem álltatok, tinéktek hangzik a diadalmas üzenet: „Boldogok vagytok, mert tietek az Isten országa“.*

Azóta is szüntelenül hangzik felénk a hegyi beszéd biztatása: „Boldogok vagytok, ti szegények, mert tietek az Isten Országa!“ Azóta is éles ellentétben áll és vívja egymással a maga szívós harcát a jézusi és farizeusi szellem, melyben igen gyakran időlegesen az utóbbi látszik győzni. A történelem folyamán mennyi vért, mennyi megaláztatást és kimondhatatlan szenvedést jelentett egyesek és népek életében ez az elfogult, fölényes, irgalmatlan, vak farizeusi szemlélet! Évszázadokon át hangzott az ítélet azok felett az emberek felett, akiket a farizeusok székében ülő, igazságuk és üdvösségük biztos tudatában levő vezetők bűnösöknek, elveszetteknek, szegényeknek nyilvánítottak, pedig nem a mintakegyesek, a hatalom székében biztonsággal ülők, hanem az álmodók, a törvény betűin túl tekintők, a megismert igazság mellett mindhalálig tántoríthatatlanul kirtartók vitték előre az életet s teszik azt ma is.

Ezekhez mind szól Jézus örök biztatásával: boldogok vagytok, mert elveszitek jutalmaitokat; boldogok vagytok, mert tietek az Isten országa.

Ezek a szavak arra figyelmeztetnek minket, hogy az élet több, nagyobb, magasabb valóság, mint a törvény. Merev, rideg, élettelen paragrafusok magyarázata szükséges emberi életünkben, de annak középpontjává, alapelemévé, lényegévé válnia nem szabad soha! Ott, ahol a törvény betűje jut tulsúlyba, mint a farizeusoknál, ott az élet fő kérdései, a hegyi beszéd erkölcsstana háttérbe szorulnak s alacsony színvonalra süllyed az élet.

Az adventi úton, mely karácsony, az Isten országa felé vezet, ketten indulnak el: egy farizeus és egy vámszedő. A farizeus göggyében, magabiztos fennhéjázásában így imádkozik: „Köszönöm, Atyám, hogy nem vagyok olyan bűnös, mint ez a mellettem hozzád imádkozó vámszedő“. A vámszedő pedig bűnei tudatában lehajtja fejét, szeméit is alig meri az ég felé emelni és így könyörög: „Atyám, légy irgalmas nekem, bűnös embernek!“ Vajon a kettő közül az adventi út végére, karácsony ünnepéhez melyik érkezik el? Vajon melyik vallhatja magát Isten színe előtt gazdagnak, igazán boldognak? Minden bizonnyal a farizeusi felfogás szerint bűnösnek és kárhozottnak nyilvánított vámszedő. Legyen hát a mi hálaadásunk, lelki áldozatunk is olyan, mint a vámszedőé, hogy imádságunkat meghallgassa, megszentelje és megáldja Isten! Amen.

Dr. KOVÁCS LAJOS.

ISKOLAI HIREK

Az unitárius tanuló ifjuság. Dacára az anyagi nehézségeknek az unitárius tanuló ifjuságunk száma állandó emelkedést mutat. Valamikor az unitáriusoknak bűnükül rótták fel, hogy a népet iskoláztatják és az „egyszerű, tudatlan emberek is megtanítják az írás-olvasás mesterségére”. Az unitáriusok ezt nem bűnnek, hanem mindig erénynek tartották s ennek tulajdonítható, hogy létszámukhoz mérten a tanult emberek száma mindig nagyobb volt, mint bármely más felekezethél. Az alábbi adatokból arra szeretnénk következtetni, hogy a régi hagyomány most is sértetlenül él az unitáriusok lelkében s mint a múltban, úgy most is a nevelést egyik legfőbb feladatunknak tartjuk. Teológiai Akadémiánkra beiratkozott 26 rendes és 4 rendkívüli hallgató, több mint 1938 után bármelyik évben. Kolozsvári főgimnáziumunkba beiratkozott 302 tanuló, több mint 1912 után bármikor; székelykereszturi főgimnáziumunkba beiratkozott 231 tanuló, kolozsvári leányliceumunkba 118 tanuló. Székelykereszturi gazdasági iskolánkba 34 tanuló iratkozott be s ezzel reméljük megszűnik az a nagy érdektelenség, amelyet ennél az iskolánknál a múlt években tapasztaltunk. Kolozsvári leányotthonunkban 60 középiskolás leány nyert elhelyezést. Ezenkívül a különböző foku középiskolákban Kolozsváron 210, Marosvásárhelyen 234, Udvarhelyen 184, Sepsiszentgyörgyön 92 unitárius fiú és leánytanuló iratkozott be. Kolozsvári iparos-tanuló otthonunkban 14 iparos-tanuló nyert elhelyezést. Az unitárius és nem unitárius elemi iskolákban Románia területén kb. 10.000 unitárius gyermek tanul. Összesen 34 unitárius elemi iskolánk van 68 tanerővel.

A VII-ik osztályok visszaállítása főgimnáziumainkban. Az őszi folyamán a költségvetési megtakarítás következtében a nemzetnevelésiügyi miniszterium kolozsvári és székelykereszturi főgimnáziumainkban megszüntette, illetve költségvetésen kívül helyezte a VII. osztályokat. Most örömmel értesültünk, hogy közbenjárásunkra a miniszterium előbbi rendelkezését visszavonta és mind a kereszturi mind pedig a kolozsvári főgimnáziumainkba a fenti osztályokat költségvetési osztályoknak elismerte s ennek megfelelően növelte a tanári szék számát. Székelykereszturi főgimnáziumunkban 15, a kolozsvári

várinál pedig 16 tanszéket engedélyezett. A kolozsvári 16-ik tanszéket Izsák Vilmos vallásnár tölti be, aki azonban köteles a Kolozsváron levő összes unitárius középiskolai tanulókat vallásórát elvéltetni. E nagy munkájában segítségére van Dr. Erdő János teológiai tanár, aki teljesen ingyen vállalta a leányközépiskolai tanulókat vallásoktatását.

Dr. Vörös István, kolozsvári főgimnáziumunk bölcsész-tanára lemondott állásáról, mivel egyetemi tanársegédi és gyakorló főgimnáziumi tanári kinevezést nyert. Dr. Vörös István 8 évig volt intézetünk tanára s ez idő alatt felkészültségével, nevelői készségével intézetünk egyik legjobb tanárának bizonyult. Sajnálattal válunk meg tőle s új munkahelyén is további szép előhaladást és sikert kívánunk neki. Helyette a bölcsészeti órákat Jócsák Lajos látja el, aki a tankerületi felügyelőségtől iskolánkhoz egy évi áthelyezést nyert.

Major Sándorné megválasztása. Az aug. 10-én tartott egyházi főtanácsunk az ipari leányiskolánk igazgatónőjévé Major Sándorné sz. Major Zsuzsika tanárnőt választotta meg. Különböző Major Sándorné ipari leányliceumunk megalapítása óta végzi az igazgatónői teendőket s az elmúlt években kifejtett ezirányú odaadó munkásságával már bebizonyította, hogy méltó erre az állásra. Elnézést kérünk, hogy lapunk múlt számában közölt választási közleményünkben az ő neve tévedésből kimaradt.

Friss élet Teológiai Akadémiánk Önképzőkörében. Dr. Erdő János vezetésével teológiai önképzőkörünkben lelkiismeretes, szorgalmas munka folyik. Ennek bizonyítéka az egymás után megtartott szónoklati és szavalóverseny. A szónoki versenyen a legjobbak Bálint Ferenc IV. és Kolcsár Sándor III. éves hallgatók lettek. Harmadik Bustya Albert III. éves hallgató lett. A szavalóverseny első díját Szabó Dezső II. éves, második díját Kiss Jenő II. és Török Áron I. éves hallgatók vitték el. Szorgalmáért elismerésben részesült Gál Jenő II. éves hallgató. Mindkét versenyen a tanárok teljes számban jelen voltak; a szónoki versenyen a Főfisztelendő Püspök ur, a szavalóversenyen pedig Dr. Gyarmathy Árpád felügyelő-gondnok is részt vett. A tanárok adományából a nyertesek pénz- és könyvjutalomban részesültek.

Az orosz hét keretében az összes kolozsvári román és magyar iskolák irodalmi versenyt tartottak. Az összes magyar iskolák közül az első Borsai János, kolozsvári főgimnáziumunk VIII. osztályos tanulója lett. Ezenkívül főgimnáziumunk tanuló három díjat vitték még el s ezzel az összes kolozsvári magyar iskolák közül a legjobb eredményt mutatták fel.

Hogyan dolgoznak középiskolánk. Kolozsvári főgimnáziumunk dec. 18-án szépen sikerült, gazdag műsorú karácsonyi ünnepélyt rendezett. Több tanuló jutalomban részesült részben a tanulókat által rendezett gyűjtésekből, részben pedig Dr. Nagy Miklós felügyelő-gondnok szives adományából. Ipari leányliceumunk alapos előkészület után karácsonyi bazárt rendezett, amelynek szép, izléses, a tanulókat által készített tárgyai hirdetik ennek az új intézményünknek életrevalóságát. Mindenik iskolánk és otthonunk szépen sikerült Mikulás-műsort rendezett. Ezek közül legsikerültebb azonban a székelykereszturi VIII. osztály műsoros előadása volt, melynek szép bevétele nagyrésztben fedezte az ottani új díszterem festési kiadásait. Meg kell emlékeznünk székelykereszturi főgimnáziumunk felekezeti-közötti megértést szolgáló tettéről is. Október 31-én Lőrinczy László vallásnár vezetésével az alsóosztályos tanulókat a református templomba mentek a reformáció ünnepére. Ennek viszonzásául a református egyház-közösség november 15-én tartott Dávid Ferenc ünnepélyére a református tanulókat kötelezően elhozta.

Lőrinczy Mihály, a nyári főtanács által megválasztott teológiai tanár a költségvetési megszorítások miatt állását még nem foglalta el. Most azonban minden reményünk megvan, hogy január elsejével állását elfoglalhatja. Addig a teológiai akadémiai igazgatóság felkérésére helyettesítését Dr. Bodor András igazgató látja el.

Az unitárius nevelők munkaközössége. December 5-én megalakult a Kolozsváron levő unitárius nevelők munkaközössége. A munkaközösség tagja minden működő unitárius nevelő. A munkaközösség az egykori unitárius tanáregyesületet éleszti föl, azzal a különbséggel, hogy tagjai nem csak tanárok lehetnek, hanem mindenfoku aktív unitárius nevelő.

Dr. B. A.

H I R E K

Lapunk olvasóinak és barátainak békés, megelégedett karácsonyi ünnepeket és boldog újévet kívánunk.

Főtisztelendő Püspök Ur december 14-én gyönyörű ünnepek keretében iktatta be ürmösi egyház községünk lelkései székébe Lőrinczi László székelykereszturi vallásnár atyánkfíát. A gyülekezetet és új lelképásztorát szeretettel köszöntjük s az ünnepek részletes ismertetésére jövő számunkban visszatérünk.

Nyugtázás. Lapunk megjelenési költségeire a Főtisztelendő Úr 1000, Pálffy István 500 és Dr. Hintz Györgyné 300 Leit adományoztak. Utólag nyugtázzuk az alábbi részből előfizetési díjakat 1947-re: Nagy Sándor tarcsafalvai lelkész utján 19 előfizetés a 12.000 lei, összesen 228.000 lei, Pálffy Albert medeséri lelkész utján négy előfizetésért 33.000 lei és Miklós István szeben-fogarasi lelkész utján előfizetés 234.000 lei. Ez utóbbi összegek nem stabilizáltleiben értendők.

A Brassói Unitárius Nőegylet november hó elején tartotta a hároméves ciklus lejárfával tisztújító közgyűlését. Meleg köszönetet szavazott Veress Benedekné lelépő elnöknek nehéz időkben végzett, érdemes és eredményes munkásságáért s tiszteltbeli elnöknek választotta. Hasonló elismerés mellett tiszteltbeli alelnöknek választotta özv. Kónya Gáborné és özv. Ferencz Istvánné eddigi alelnököket. Elnök lett Kóváriné Taar Gizella, alelnökök: Izsák Domokosné, Elek Lajosné, Czopf Jánosné és Schuster Viktorné, jegyző: Preisner Ilona, titkár: Bodola Sándorné, pénztáros: Pál Jolán, gazdák: özv. Csoma Gyözőné és Meyer Józsefné. Ujraszervezték a választmányt is.

A nőegylet összejöveteleit minden szerdán délután tartja a tanácsteremben egyházi énekkel és biblia-magyarázattal, utána kézimunkával és önképző felolvasásokkal. Minden hónap második szerdáján meghívott előadó szerepel (tanár, orvos) a ma időszerű kérdéseiről. Az első Dr. Kéry Béla orvos tartotta. Az egylet összeírta a városon levő munkaképtelen, szegény unitáriusokat s a tagok sorra hívják őket ebédre, úgy, hogy mindenik egy héten legalább kétszer meleg ebédet kapjon. Egy jól sikerült műsoros tea s egy kedves mikulásnap gyermekünnepély voltak az eddigi rendezvényei.

Kóvári Jakab brassói lelkészünk a helybeli ref. templomban november havában „Szociális intézkedések és meghagyások a bibliában” címen nagyhatású előadást tartott.

VASÁRNAPI ISKOLA

Megalakult a marosvásárhelyi vasárnapi iskola. A marosvásárhelyi elemi iskolai tanulók vallás-erkölcsi nevelésének szervezésére, az augusztus havi egyházi főtanács határozata alapján, megalakult a vasárnapi iskola. A vasárnapi iskola munkája remélhető, hogy rövid időn belül megnyeri a szülők bizalmát s ők maguk is bekapcsolódnak a fontos nevelői munkába. A vasárnapi iskola tagjai lázasan készülődnek a f. hó 21-én megtartandó karácsonyfaünnepélyre.

December hó 7-én megalakult a marosvásárhelyi középiskolai tanulók munkaközössége. A marosvásárhelyi különböző jellegű közép- és szakiskolákban tanuló unitárius leány és fiú növendékek, a kolozsvári Unitárius Középiskolás Leányok Munkaközösségének szervezete és alapszabálya szerint, megalakították a „Marosvásárhelyi Unitárius Középiskolás Tanulók Munkaközösségét”. E szervezkedés célja: az iskolai vallás-erkölcsi nevelés kiéngyészítése, elmélyítése és az életre való alkalmazása egyfelől, ugyanakkor a különböző iskolákban szétszórtan tanuló unitárius ifjak között az együvértartozás érzését fejleszteni s bekapcsolni őket az unitárius egyháztársadalmi életbe. Isten áldása legyen munkájukon.

Megajánlások a dévai várban elhelyezendő „Dávid Ferenc” emléktáblára. A Kolozsvári Unitárius Középiskolás Leányok Munkaközössége által kiadott felhívásra az alábbi megajánlások érkeztek be: a kolozsvári el. isk. tanulók vasárnapi iskolája 1000 Leit, a középiskolai tanulók munkaközössége tagonként 50—1000 Leit, a marosvásárhelyi középiskolai tanulók munkaközössége: alsó tagozat 50, felső tagozat 100 Leit ajánlott fel. A megajánlások 1948. március 1-ig folynak be. Várjuk a vasárnapi iskolák, az egyházközségek ifjúságának további jelentkezését. (E tárgyban minden megkeresés, megajánlás Dr. Erdő János, Cluj, Str. Kossuth L. 9. címére küldendő).

Mikulás-délután. Az Unitárius Fiuliceum IV. osztálya jól sikerült Mikulás-délutánt rendezett Sinka Zoltán osztálynevelő vezetésével.

Kedves műsor, remek diákzene és a szülők jóvoltából kifünő büffé állott a nagyszámú közönség és a diákság rendelkezésére. Az egész jóvedelmet a szegény tanulók felsegélyezésére és a kolozsvári templom renoválására ajánlották. A műsört a Főtisztelendő Püspök Ur is végignézte és elismeréssel és pénzadománnyal fejezte ki megelégedését a diákság buzgólkodásáért és eredményes munkálkodásáért.

Csifó Nagy László egyházi fitkár és Csefkó Éva középiskolai tanárnő december 20-án házasságot kötöttek. Az egyházi szertartást nagyszámú gyülekezet jelenlétében Dr. Kiss Elek püspök úr végezte. Isten áldása legyen a szeretet frigykötésén.

Utóbbi számunkból tévedésből kimaradt és ezért utólag közöljük, hogy Főtanácsunk egyházi közügyigazgatónak Utó Lajos esperes afiát választotta meg.

SZILVESZTER

Ezt a napot nem várta senki még úgy, mint anyám. Még támadott a tél, a frissen hullt hó ablakunkig ért, a horostyánkőcsőrű himrigó dermedve hullt a vadszőlő közé.

A temető-út hó-leples jegén — jaj, babonás jel — elesett a pap — S ez a nap mégis: bölcső volt neki, mely a tavasz-csecsemőt rengeti. És szólt: Hiába hull. Holnap, fiam, egy kakasléppel megnő a nap.

Nőtt, nőtt. Pár nap szolvasdákicsalt. Jaj, a hóember milyen furcsa rom. Eltemetem a meggyászolt rigót s nézem a nagy kakast az udvaron. Parancsoló, piros királyfejét, izmos lábát, az idő-mozdítót — Egy kakasléppel — milyen csudás... S este, mikor a fejem leteszem, milyen félelmes, milyen óriás.

Idő-kakas. Ó, hány fitokzatos kakaslépés mért illanó időt, amíg kilépte mind az éveket. Patak hány indul, pázsit hány újul, amikre kék szemével nem nevet.

Szilveszter volt. Éjfél. A levegőben szívárványos rakéták tűzszaga. A mámor és rakéták versenyében süvöltött a berlini éjszaka. S egy képet láttam, messze, keleten: Fenn a hegyoldal fehér hóalap. Madár áll rajta, misztikus, magas: sírdomb felett az óriás kakas, emeli lábát —

s egy kakasléppel megnő a nap.

Aprily Lajos.

TÜZHELY MELLETT

Töröttszárnyu angyal

— Nagy István elbeszélése —

Régésrégen apám mesélte, hogy mi történt egyszer karácsony szombatján, a nagy inség idejében.

Külvárosországban, túl a Nádás hidján, dühösen csikorgatta a fogát a zord tél, s bizony sok kicsiny házban didergett a kemence. Oda-künn meg úgy sirt a csipős szél, mintha valakit temetne. Estére az után megvigasztalódott s ezüstös köd szállt alá a világra. Egy kisfiu házuk ablakából sóváran leste angyalát. Édesanyja ezalatt foltozta az apja jobbik kabátját az ünnepre. Nagy sóhajokkal kísérve mesélt a kérdezősködő gyerekeknek:

— A köd, fiam — felelte elgondolkozva — angyalliszt. Az égiek szítálgják a földre, hogy a rossz emberek ne lássák őket, mikor a földre szállnak a sok ajándékkal s amikor szétfoszlik a köd, az angyaljárásnak is vége van. Akkor derül ki, hogy ki mit érdemelt...

— Én rossz voltam, édesanyám? — kérdezte a kisfiu szivszorongva. De az anyja vagy nem hallotta, vagy nem akarta hallani, mert nem felelt. A gyerek odalapította az orrát az ablaküveghez s elszontyorodva kémlelte a sűrű angyalhomályt, melyben csak a szemközti szomszédok ablakai vágtak egy-egy fénykockát. Egyszer nagyot dobant a szive. Az ezüstös ködben jönni látott egy fémözt zsáku fekete angyalt. Nyílt az ajtó s a köddel együtt bebillegett a nyíláson, nagyot szusszanva dobta le a zsákot, s azon nyomban a kisfiu édesapjává változott. A zsákból csupa bogos tűzifát rázott ki.

Az édesanya sugva kérdezte:

— Balázs fiam, egyéb semmi?

— Semmi! — fújt akkorát az apa, mintha a téli szél keblében nyomorogna.

A kisfiu ismét az ablak felé fordult. Az ő angyala biztosan csak ezután jő, gondolta reménykedve.

Leste hát, egyre leste a ködhomályt, egyszer-aztán sirva fakadt:

— Felszállt az angyalliszt, édesanyám! Hát ilyen rossz voltam én? Az idén nem lesz karácsonyfám?

Az apja sokáig gyürte homlokát, majd valami szépet gondolva, vette ünneplőre foltozott jobbik kabátját, kisfiát meg hátára kapta, mint egy paripa s Belvárosországba, a fényes kirakatok közé üggett vele. Ott karjára vette, s körülmutatott:

— Ez itt mind a tied, mert jó voltál, kisfiam. Olyan jó voltál, hogy az angyal ezt a sok szépet és jót mind-mind neked szánta. Hej... de a jó mindig nehéz, ha még oly kevés is, hát még ha annyi van belőle, amennyit itt látsz. Bizony nem birta az angyal hazáig, eltört a szárnya, pedig a tűzifát én vittem haza, a többivel ittrekedt szegény a Belvárosországban...

— Édesapám — didergett boldogan a kisfiu — nem kell nekem annyi minden. Hiszen be sem férne hozzánk egy rakásra. Elég lesz az a kicsi körvasut is. Neked válasszunk egy olyan meleg kabátot, amin nincs folt. Vigyük el azt a keztyűt is, hogy ne fázzék a kezed a fűrészen. Édesanyámnak vigyük azt a szép cipőt...

Ijedten hátrált az apa:

— Nem, nem, kisfiam, azt nem szabad. Az égbenyulni nem lehet. Azután a mennyország kapujánál is nehezebben nyílik a kirakat... Jer innen el hamar. Mire hazáérünk, talán meggyógyul a mi angyalunk szárnya s mindent berak nekünk a házba.

Miközben az apa így beszélt, visszakullogott a Külvárosországba. Hátán lógott a kisfia, szíven hargos búbanat. Othfon újra hazudnia kell, ha nyílik az ajtó és sehol sem lesz látható a megkivánt sok jó.

— Hej, most az egyszer segítetek angyalok! Sugjátok nekem egy szép mesét. Feledtessem vele, hogy a mi angyalunknak soká gyogyul a szárnya...

És ime, mikor hazaérkezének, így szólt az asszony, mikor levette ura hátáról a gyermeket:

— Csendesen Balázs, elaludt s nézd, álmodik a gyerek...

EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Az egyházi alkalmazottak országos nyugdíjintézeti tagsága ügyében Rázmány Mór és Bende Béla afiai Bukarestben eljárak. A vallásügyi minisztérium az összes iratokat átnezte. A szükséges láttamozások elvégzése után az okmányokat beadták az országos nyugdíjintézethez, hogy mindeniknél a visszamenőlegesen befizetendő összeget kiszámítsák. Az országos nyugdíjintézetnél megígérték, hogy a számításokat két héten belül elvégzik és az eredményt közölni fogják az egyházi főhatósággal. Amennyiben az összegeket idejében kifizetjük már 1948 január hó 1-től kezdve utalják a nyugdíjat nyugdíjba vonuló egyházi alkalmazottaink részére.

Kéréssel fordultunk a minisztériumhoz, hogy az országos nyugdíjintézetbe a fenntartó által befizetendő 10%-os nyugdíjhozzájárási összeget úgy a multra, mint a jövőre nézve utalja ki.

Központi irodánkba újból felszerelték az automata telefont, amely 1947 dec. 20-án kezd működni; új telefonszámunk 26-09.

Megjelenik minden hónap 15-én. Minden pénz Rázmány Mór pénztáros Kolozsvár, Unitárius Kollégium címre küldendő

Szerkesztő-bizottság:

Dr. BODOR ANDRÁS

LÉTAY LAJOS

Dr. SIMÉN DÁNIEL

Kiadó: IMREH LAJOS

Kiadóhivatal: Unitárius Kollégium, Kolozsvár, Kossuth Lajos-utca 9. szám

Lengyel Albert könyvnyomdája
Kolozsvár, Bolyai-utca 7. szám